

Казочка про великий гриб

Анатолій Григорук

Один мурах манісінький,
На ніженьку кривісінький,
По лісовій галявинці
ішов собі Кульг-стриб.
Аж раптом під пеньком старим,
Вже майже геть струхлявілим,
Знайшов великий гриб.
От той мурах манісінький,
На ніженьку кривісінький,
Гриба з млинове колесо,
Силкуючись, зірвав
І, під вагою стогнуци
Та від натуги крекчучи,
В траву безсило впав.
Упав, бо був манісінький,
До того ще й кривісінький,
Бо ніжку через пустоці
Давно, на жаль, звихнув.
Отож собі в підмогу він
З мурашника меткий загін
Друзяк своїх гукнув.
Прибігли ті й заойкали
І навіть заойойкали:
"Оце-то, братці, гриб!
Такого ми не бачили!
Його й жуки-рогачики
Навряд чи підняли б!"
Але мурах манісінький,
На ніженьку кривісінький,
Гукнув: "Нам всім ганьба,
Якщо ми до мурашника,
До рідного комашника
Не донесем гриба!"
Мурашок підбадьорили,
А може, й присоромили
Слова правдиві ті,
Бо кожен знав ізмалечку

Закличку-виручалочку,
Що сила — у гурті.
Отож усі з'юрилися
І дружно ухопилися
За гриб той, як могли,
І, під вагою стогнучи
Та від натуги крекчучи,
В мурашник потягли.
Зварити з нього юшечку,
Додавши кріп-петрушечку,
Взялися кухарі
Й над нею прововтузились,
Над нею промарудились
До пізньої зорі.

А в час вечері весь казан
Вмить спорожнів до дна,
Бо дуже смакувала всім
Та юшечка грибна.